

**Προδικαστικά ερωτήματα**

- 1) Καθορίζεται η αναφερόμενη στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 1768/92 του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, σχετικά με την καθιέρωση συμπληρωματικού πιστοποιητικού προστασίας για τα φάρμακα <sup>(1)</sup> «ημερομηνία που χορηγήθηκε για το προϊόν, ως φάρμακο, η άδεια κυκλοφορίας στην αγορά που αναφέρεται στο άρθρο 3, στοιχείο β'» σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, ή παραπέμπει η ρύθμιση αυτή στην ημερομηνία κατά την οποία τίθεται σε ισχύ η άδεια σύμφωνα με το δίκαιο του εκάστοτε κράτους μέλους;
- 2) Στην περίπτωση που το Δικαστήριο δεχθεί ότι η ημερομηνία την οποία αφορά το πρώτο ερώτημα καθορίζεται σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο: ποιο χρονικό σημείο θα πρέπει να θεωρηθεί κρίσιμο;

<sup>(1)</sup> ΕΕ L 182, σ. 1.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Verwaltungsgericht Gießen (Γερμανία) στις 4 Οκτωβρίου 2007 — Hakan Er κατά Wetteraukreis**

(Υπόθεση C-453/07)

(2007/C 297/45)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

**Αιτούν δικαστήριο**

Verwaltungsgericht Gießen

**Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης**

Προσφεύγων: Hakan Er

Καθού: Wetteraukreis

**Προδικαστικό ερώτημα**

Χάνει ο Τούρκος υπήκοος, στον οποίο χορηγήθηκε η άδεια να μετοικήσει, ως μέλος της οικογένειας, στη Γερμανία, όπου κατοικούσε ο πατέρας του, ο οποίος ήταν ενταγμένος, ως Τούρκος εργαζόμενος, στη νόμιμη αγορά εργασίας της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, το δικαίωμα που είχε αποκτήσει κατόπιν πενταετούς νόμιμης συμβίωσης με τον πατέρα του βάσει του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, της απόφασης 1/80 του Συμβουλίου Σύνδεσης ΕΟΚ-Τουρκίας, σχετικά με την ανάπτυξη της Σύνδεσης, λόγω του ότι μετά το τέλος της σχολικής του εκπαίδευσης δεν εργάστηκε ποτέ επί μία επταετία και πλέον (εκτός από

μία μονοήμερη, κατά τους ισχυρισμούς του, απόπειρα εργασίας) και, επιπλέον, διακόπτει τη συμμετοχή του σε κάθε κρατικό μέτρο ή πρόγραμμα δράσης για τη διευκόλυνση της επαγγελματικής αποκατάστασης και δεν καταβάλλει ο ίδιος καμία σοβαρή προσπάθεια εξεύρεσης εργασίας, αλλά επιβιώνει χάρη είτε στις παροχές κοινωνικής ασφάλισης ή πρόνοιας δημόσιων φορέων είτε στα χρήματα που του δίδει η μητέρα του, η οποία ζει στη Γερμανία, είτε σε πόρους άγνωστης προέλευσης;

**Αναίρεση που άσκησε στις 9 Οκτωβρίου 2007 η Ente per le Ville vesuviane κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο στις 18 Ιουλίου 2007 στην υπόθεση T-189/02, Ente per le Ville vesuviane κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**

(Υπόθεση C-455/07 P)

(2007/C 297/46)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

**Διάδικοι**

Αναρρεσείουσα: Ente per le Ville vesuviane (εκπρόσωπος: E. Soprano, avvocato)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

**Αιτήματα της αναρρεσείουσας**

Η αναρρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέψει εν μέρει, σύμφωνα με τους λόγους ανατρέσεως, την αναρρεσιβαλλόμενη απόφαση και, κατά συνέπεια, να κηρύξει άκυρη την απόφαση D(2002) 810111 της Γενικής Διευθύνσεως Περιφερειακής Πολιτικής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, πρωτοκολληθείσα με αριθμό 102504, της 13ης Μαρτίου 2002· και, εν ανάγκη και εφόσον κριθεί εύλογο, να κηρύξει άκυρο το σημείωμα Gt/SF/MF D(01) 810542 της Γενικής Διευθύνσεως Περιφερειακής Πολιτικής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, πρωτοκολληθέν με αριθμό 109720, της 12ης Οκτωβρίου 2001·
- επικουρικώς, να ανατρέψει εν μέρει, σύμφωνα με τους λόγους ανατρέσεως, την αναρρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί της ουσίας της παρούσας διαφοράς υπό το φως των υποδείξεων του Δικαστηρίου·
- να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα έξοδα τόσο της παρούσας διαδικασίας όσο και της ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκης στην υπόθεση T-189/02.

**Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα**

- 1) Πλάνη περί το δίκαιο, μη διεξαγωγή αποδείξεων και έλλειψη αιτιολογίας από πλευράς του άρθρου 12 του κανονισμού 4254/88 <sup>(1)</sup>, όπως έχει τροποποιηθεί

Η παρέμβαση που πραγματοποίησε η αναιρεσείουσα και χρηματοδοτήθηκε από το ΕΤΠΑ ήταν ενιαία, όπως επιβεβαιώνεται τόσο από το κείμενο της αποφάσεως της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1986, με την οποία χορηγήθηκε η χρηματοδοτική συνδρομή που αποτελεί αντικείμενο της διαδικασίας, όσο και από τη διάταξη του άρθρου 12 του κανονισμού 4254/88, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 1 του κανονισμού 2083/93 <sup>(2)</sup>.

Επομένως, η παρέμβαση αυτή δεν μπορούσε -όπως κακώς θεώρησε το Πρωτοδικείο- να διαιρεθεί σε πλείονα λειτουργικά τμήματα και, κατά συνέπεια, η αναστολή, για δικαστικούς λόγους, έστω και μέρους της εν λόγω παρεμβάσεως, εφόσον είχε αντικτύπο στις προθεσμίες περατώσεως, επέβαλλε την υπαγωγή στην ευνοϊκή διάταξη του εν λόγω άρθρου 12 του συνόλου του σχεδίου που χρηματοδοτήθηκε με την απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 1986.

- 2) Πλάνη περί το δίκαιο, μη διεξαγωγή αποδείξεων και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας από πλευράς του άρθρου 4 της αποφάσεως της Επιτροπής της 18ης Δεκεμβρίου 1986

Αντίθετα προς τα διαλαμβανόμενα στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, η Ente per le Ville vesuviane απέδειξε, προσκομίζοντας στοιχεία, κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη ότι οι εργασίες που πραγματοποιούνταν στη Villa Ruggiero (μία από τις τρεις επαύλεις τις οποίες αφορούσε η παρέμβαση που χρηματοδοτήθηκε με την απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 1986) είχαν ανασταλεί για δικαστικούς λόγους από το 1989 έως τα τέλη του 1996 και ότι, ως εκ τούτου, ουδολως είχαν περατωθεί, όπως είχαν αναφέρει οι ιταλικές αρχές, το 1992.

Συνεπώς, στο πλαίσιο αυτό, όπως εκτέθηκε και ενώπιον του Πρωτοδικείου, η συμμετοχή της Ente στη διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσβληθείσας αποφάσεως υπήρξε ασφαλώς καθοριστική, δεδομένου ότι η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη τα προμνησθέντα αποδεικτικά στοιχεία -τα οποία η αναιρεσείουσα θα είχε ασφαλώς προσκομίσει προς τον σκοπό αυτόν- καθώς και τη διαπιστωθείσα ενιαία φύση της παρεμβάσεως που πραγματοποίησε η αναιρεσείουσα, θα είχε ασφαλώς θεωρήσει ότι στην επίδικη παρέμβαση είχε εφαρμογή η εξαίρεση την οποία προβλέπει το άρθρο 12 του κανονισμού 4254/88, όπως έχει τροποποιηθεί, και ότι δεν υπήρχε δυνατότητα πρόωρης καταργήσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής που είχε χορηγηθεί το 1986.

<sup>(1)</sup> Κανονισμός (ΕΟΚ) 4254/88 του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1988 για διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 όσον αφορά το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΕ L 374, σ. 15).

<sup>(2)</sup> Κανονισμός (ΕΟΚ) 2083/93 του Συμβουλίου της 20ής Ιουλίου 1993 για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 4254/88 για διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 όσον αφορά το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Ανάπτυξης (ΕΕ L 193, σ. 34).

**Προσφυγή που ασκήθηκε στις 9 Οκτωβρίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας**

(Υπόθεση C-457/07)

(2007/C 297/47)

Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική

**Διάδικοι**

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: S. Pardo Quintillán και P. Andrade)

Καθής: Πορτογαλική Δημοκρατία

**Αιτήματα**

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία δεν εξετέλεσε την απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 10ης Νοεμβρίου 2005, που εξεδόθη στην υπόθεση C-432/03, Επιτροπή κατά Πορτογαλικής Δημοκρατίας·
- να υποχρεώσει την Πορτογαλική Δημοκρατία να καταβάλει χρηματική ποινή ύψους 37 400 ευρώ ανά ημέρα έως ότου εκτελέσει την απόφαση του Δικαστηρίου·
- να υποχρεώσει την Πορτογαλική Δημοκρατία να καταβάλει ημερήσιο πρόστιμο 5 280 ευρώ από 10/11/2005, από της δημοσιεύσεως δηλαδή της αναγνωρίζουσας την παράβαση δικαστικής αποφάσεως, και έως ότου το Πορτογαλικό Δημόσιο εκτελέσει την απόφαση ή έως ότου το Δικαστήριο εκδώσει απόφαση κατά το άρθρο 228 ΕΚ·
- να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

**Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα**

Η Επιτροπή θεωρεί ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία εξακολουθεί να περιορίζει την πρόσβαση στην αγορά απαιτώντας την προηγούμενη έκδοση αδείας για την εμπορία νέων κατασκευαστικών υλικών, για τα οποία δεν υφίστανται τεχνικές προδιαγραφές ούτε αμοιβαία αναγνώριση, πιστοποιώντας την καταλληλότητά τους για ορισμένη χρήση. Ομοίως, η Πορτογαλική Δημοκρατία εξακολουθεί να περιορίζει την πρόσβαση στην αγορά μέσω της μη αναγνώρισεως της ισοδυναμίας πιστοποιητικών εκδοθέντων σε άλλα κράτη μέλη για νέα υλικά για τα οποία δεν υφίστανται τεχνικές προδιαγραφές, σε περίπτωση κατά την οποία την αναγνώριση ζητεί επιχειρηματίας άλλος πλην του κατασκευαστή ή του εντολοδόχου του.

Η πορτογαλική νομοθεσία εξακολουθεί να μη προσδιορίζει τι κριτήρια πρέπει να εφαρμόζει η διοίκηση όταν εξετάζει αιτήσεις εκδόσεως αδείας, ώστε η κρίση της να μην είναι αυθαίρετη. Σε περίπτωση ανυπαρξίας τεχνικών προδιαγραφών, ο πορτογαλικός νόμος ορίζει κριτήρια εφαρμοστέα για την έκδοση αποφάσεων αναγνώρισεως, που δεν είναι αντικειμενικά και παράγουν διακρίσεις.